

Vì sao Sài Gòn không đi ra biển tình?

Người Sài Gòn đã mất mối vui lòng yêu nước bằng chà đạp hay sự im lặng đó là một nỗi đáng chú ý?

Courtesy Nuvuongcongly / Công an và rào chắn tại công viên Thành Nhỏ, TPHCM, ảnh chụp sáng ngày 14-07-2011.

Hà Nội ngày càng sôi động và đa dạng hơn qua các cuộc biểu tình yêu nước.

Đón tiếp những biểu tình thế kỷ 10, người ta nhìn các nhân tố mới, cũng như nhu cầu duy đáng ngưỡng mộ của người xuất hiện như phản đối sự xâm nhập trái phép của lao động Trung Quốc, vinh danh những người lính Hoàng Sa 1974 và 1988... Những Sài Gòn, thì vẫn im lặng.

Mọi buổi sáng chúng tôi, gia đình an ninh mới vào văn phòng kiên trì giảng dạy, văn phòng họp bàn và soát quanh Nhà thờ Đức Bà, công viên 23-9..., những người không có kết quả gì thì nhieu tuôn.

Người ở Sài Gòn đã mất mọi niềm yêu thích của họ chờ đợi hay sự im lặng đó là một nỗi sợ đáng sợ?

Đội phó văn an ninh

Có thể nói rằng, im lặng và chờ đợi là một trong những phương thức đấu tranh quan trọng mà chính các cán bộ “lão thành” của gia đình sinh viên xuống đường đấu tranh trước năm 1975 cũng nhìn nhận khi quan sát tình hình.

“Sài Gòn như trái bom hẹn giờ, rất khó đoán, đó là lý do vì sao công an luôn theo dõi và chờ đợi bao giờ an tâm vì sự yên lòng của họ thì đây”, một cán bộ dân văn phòng trước năm 1975, giấu tên, bình luận như vậy.

Im lặng và nhận biết không đi đến lúc này, đấu tranh coi là một trong những điều sách của người yêu nước ở Sài Gòn để tránh các phương thức bắt nạt, bắt nguỵ và chờ đợi của công an.

Cộng nhận đấu tranh sôi nổi của những đấu tranh áp lực, từ trước và sau khi thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng tái nhận chức, người ở Sài Gòn như lùi lại quan sát để nghe ngóng thêm tình hình.

Sài Gòn đấu tranh coi là điểm nóng quan trọng, chờ đợi những thành phần hoạt động có kinh nghiệm dân văn, đấu tranh, biểu tình, từ chỗ...v.v từ những năm 50-60. Do đó, để yên tâm triệt tiêu mọi tiếng nói và làn sóng từ những khác biệt, Sài Gòn sẽ là nơi đầu ngành an ninh dày xéo nhất.

“Lịch sử xuống đường của Sài Gòn luôn là sự chờ đợi đúng thời điểm và là điểm nhận biết, kéo theo mọi người khác tham gia”, người ở cán bộ dân văn nói trên bình luận. Mọi người mất câu nói

Chị Minh, nhân vật này nói một cách hóm hỉnh “Sài Gòn đi trước, rồi sau”.

Từ các ngã tư đường, đến bất kỳ nơi nào ở Nhà Văn hóa Thanh niên, nhất là tại khu vực Hồ Con Rùa, rồi đông công an vào mặt sáng chiều như t, như chiều sáng ngày 14-07-2011. Courtesy Nuvuongcongly.

Phản ứng tức thì của người dân yêu nước của gia đình an ninh một vài tại Sài Gòn như lôi kéo, bắt cóc mang đi công khai gia đình người ... để làm hài lòng các bên báo cáo từ Tòa Tổng Lãnh Sự Trung Quốc, đã chỉ đạo từ trước sự phân công mạnh mẽ Hà Nội sau với công an Minh để vào một anh Nguyễn Trí Đức.

Đến vào đó, theo các cuộc họp phân biệt nghiêm túc của công an ở Sài Gòn, 3 phản ứng pháp chế yêu cầu là bắt nóng, bắt nguỵ và chặn mủ.

Bắt nóng, tức là công an một vài quan sát tìm những người nhân trong đoàn biểu tình, hoặc khiêu khích, hoặc chặn thiếp ở đường xa đám đông sẽ bắt đi, thậm chí và kể từ lãnh đạo biểu tình, sách đường.

Chị p mũ, là k t i đi bi u tình do nh n ti n n c ngoài. Ho c do là thành viên Đ ng Vi t Tân ho c ph n đ ng nói chung.

Ngay trong khi có bi  u tình, công an cũng cài ng   i luôn h  to ho  c ch  p m  nh ông ng   i b   b  t l  “ph n đ ng” khi c  ai l n tiếng b nh v c hay h i h n.

Điêu làm gì vì an ninh luôn lo âu, là sự xuất hiện của những nhân tố có uy tín có thể dẫn đến đoàn binh tình hay hòng ng dẫn hành động.

Giữ i tr ̣ luôn c ̣ n nh ̣ ng nh ̣ n t ̣ nh ̣ v ̣ y d ̣ n đ ̣ ng cho t ̣ nh th ̣ n c ̣ a h ̣ .

Và cũng vì vậy mà họ hiểu rằng nhân tố có thể tạo được sinh khí cho các cuộc xung đột này yêu nước, chúng Trung Quốc đưa bộ công an chiểu các hoạt động tình.

Có hay không, quí thính không ai biết, nhưng rõ ràng là khi gia đình tôi, đến tận năm 1975, tôi mới biết về nhân sĩ, trí thức, đến tranh của Sài Gòn xuất hiện, và khi thì truy xét không ra mặt ai.

Hơn nửa, phần lớn thanh thiếu niên của Sài Gòn cũng đã lớn, không nhất thiết là chủ tịch tình. Bởi vì phần lớn niềm chí nể trỗi vọng ở đảo Hoàng Sa ngày 27-7 tức là số 43 Nguyễn Thông, Sài Gòn vẫn qua, cũng là một ví dụ.

Học việc học tập thanh hóa khu vực học sinh học sinh ở đảo chính đảo của Trung Quốc qua việc in lên áo công khai lên áo phong cũng từ Sài Gòn lan đi khắp nơi.

Công an sẽ nhúng tay vào cuộc xử lý tình hình của Sài Gòn nên trấn áp tàn bạo.

Nhưng họ cũng sẽ hãi sợ định hình của Sài Gòn. Mọi thứ như một sự ép buộc tăng dần theo thời gian và các sự kiện của thế quốc. Nhưng ngày này, giới công an đang kiên trì tìm kiếm xem ai liên kết với ai, ai có thể cùng ai xử lý tình hình, và ai là người có thể là một nhân của các cuộc biểu tình sắp tới.

Có ý kiến cho rằng Sài Gòn đã sẽ hãi lòng bạo lực trong cuộc bày tỏ lòng yêu nước, nhưng Trung Quốc xâm lược. Nhưng thật sự thì không, chính công an mới đang lo sợ vì định hình đáng sợ này.

Sài Gòn định hình cảm giác của Hà Nội giờ đây như Sài Gòn chắc chắn cũng sẽ không bao giờ để Hà Nội mất mình với người nước yêu nước, khi đến lúc.